

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan **zvečer**, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“. Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani, 11. maja.

V istem času, ko so na trgu kumare, ali kakor pravijo Štajerci „murke“ na prodaj, začenja se v politiki tisti od časnikarjev z bojaznijo pričakovani čas, kateri vele žurnalisti v Nemčiji „Sauere Gurkenzeit“. Ministri, diplomatje, milijonarji, umetniki in sploh vsi tisti srečni ljudje, ki imajo odvisnega časa in denarja, pripravljajo se za potovanja v hladilne toplice, da gledajo z daljine, kako se svet vlada sam, kako se snujejo brez njihovega sodelovanja raznovrstne spletke in vsakodnevné čenčarije.

Nekaj jednacega čuti se uže nekoliko dnij tudi v avstrijskem vzduhu. Nič posebno važnega, nič pikantnega, izimši jedino obravnavanje o carinskem cenilniku v lesenjači na Dunaji in pa dublinski umor, ki je pa sedaj tudi uže tako obdelan iz raznih stališč in nazorov, da se ne da več upotrebiti v zanimljivo vest.

Pri tako nerodovitnej situaciji mora biti časnikar iznajdljiv in krpati mora praznote v svojem listu na vse pretege in če ne more navajati dogodkov, izmišljati mora in domišljati si, samo da napolni svoj list in s tem izpolni vsakdanjo svojo nalogo.

Iz tega ali vsaj sličnega stališča treba razsojevati razne in naknadne vesti, katere srečujemo v dunajskih nemško nacionalnih listih. Pri pomanjkanih tvarine glodajo vsako kost, na katero nalete in to z nekako slastno metodo, da bi se skoro mislilo, vse je istina. Tako je tudi z grofom Coroninijem. Poročali so listi, da bode zavzel vodstvo skupnega finančnega ministerstva, namesto odstopivšega Magjara Szlavya-a, a malo dnij pozneje čitamo, da iz tega ne

bode nič, ker si Magjari ne pusté zviti ročaja iz rok in da bode Ljudevit Tisza imenovan skupnim finančnim ministrom, ako bi se Szlavay ne dal pogovoriti, da ostane na svojem mestu, kar tudi nij nemogoče.

Ker je potem takem grof Coronini še vedno ostal navaden poslanec brez posebne odlike in bi vender radi sebi v korist naredili iz njega kaj velicega, pričeli so zatrevati, da je sedež Taaffejev omajan in da bode njemu nasledoval grof Coronini.

A tudi ta vest ostala je izmišljotina, grof Taaffe uživa zaupanje krone kakor doslej, in grof Coronini ostal je Coronini. Ker jim nij ostalo drugega, pripovedujejo sedaj na polna usta, da snuje grof Coronini nov klub, kateremu bode predložil uže izdelan nov program. In tako vedo oznanjati vsak dan zopet kaj novega o grofu Coroniniju.

„Politik“ prav dobro osvetljuje to postopanje in pravi: Grof Coronini mora stopiti v zvezo z desničarji, ali prevzeti vodstvo levičarjev ali pa se postaviti na pomirljivo stališče. Prvo nij možno, ker je bil Coronini vedno pristaš levece in ker ga avtonomisti ne marajo. Koristno deloval bi grof Coronini le s tem, če bi izmed levičarjev nabral tiste člane, ki so pri raznih prilikah pokazali, da jim ne godi postopanje levece in ki se ne protivijo da se napravi nekak „modus vivendi“ mej strankami in narodnostmi v Avstriji. To bi bila sicer nekoliko omejena ali vsekako koristna in domoljubna politična delavnost na korist Avstrije. Če pa tega ne stori, je vse, kar počne Coronini v političnem oziru, le manéver na korist levičnjakom.

Resnica te trditve razvidna je iz vseh nemško-nacionalnih listov. Vsakovrstno hvalisanje mora na

dan, na vse načine se mu prilizujejo in ga kujejo v zvezde, nudijo mu vzvišena mesta, da bi ga zvalili in potem zlorabili proti vladí Taaffejevej, da bi razrušili večino in če možno tudi kabinet.

Kakor vse kaže, izmed desnice ne misli nihče pristopiti novemu klubu, katerega utegne in baje namerja sestaviti Coronini — in tedaj tudi ta klub ne bode imel odločujoče važnosti, ampak bode važen le toliko, da bode to nov oddelek levičarjev. S tacim klubom pa ne bo možno delati političnih čudežev in grof Coronini bode uže moral pokazati svojo politično modrost, svojo spretnost kot državnik na drug način, časnikarji pa bodo morali skrbeti za drugo sredstvo, da se odstrani grof Taaffe, ki jim dela toliko preglavice. Nadejati se smemo tedaj novih vesti, novih kombinacij.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 11. maja.

Kriza skupnega **finančnega ministra** še vedno nij končana, da, vedno je še na istem kraju. Grof Kalnoky bil je v Pešti in predvčeranjim vrnil se je od tod, a nij prinesel odločila s seboj; v petek potoval bode zopet v Pešto. Nikjer se ne more dobiti pravi kandidat za to mesto. Zdaj se trudijo vplivni krogi pregovoriti Szlavya, da bi še ostal. Malo pa je upanja, da bi Szlavay preklical besedo.

Z juga se poroča, da pomirjevanje upornih krajev lepo napreduje, ljudstvo se vrača nazaj k postavnemu redu. Posebno dober utis na prebivalstvo pa da je napravil razglas fgm. Dahlena od 29. aprila in pomirjenje zdatno pospešuje. Ko se je ta razglas objavil po deželi, hitelo je prebivalstvo starešinam in oblastnijam javiti svojo zvestobo in udanost do cesarske rodovine. Od tedaj

LISTEK.

L o ž a.

Satira; iz francoskega preložil D. M.

Ali poznate gospoda Pingleta? Ne. Nu tedaj, gospod Pinglet je za oskrbnika pri nekej brezimnej družbi za zavarovanje življenja.

Kakšna da bi bila ta družba? Tega ne vem. Ima pa svoje majhno oskrbno svetovalstvo, svoje male pisarnice, nekaj malo zavarovancev, sploh vse, kot bodi si katera koli druga taka družba. Res, da ne izplačuje nobenih dividend, ali prosim vas, kdo li bo vse to zahteval!

Gospod Pinglet pa nijma le oskrbnije, on ima tudi ženo, taščo, svakinjo, troje otrok, sploh od vsacega nekaj.

Nekega dne se mu je samo ob sebi smijalo, ko je stopil sredi svoje zbrane družine.

„Kdo ve, kaj sem vam prinesel?“

„Kaj, ti si nam nekaj prinesel? Ti si zares ljubezniv. — Daj, daj, pokaži!“

„Da bi pokazal? Ne! Uganite!“

„Za jesti kaj?“

„Ne, nekaj boljšega.“

„Nego li za jesti.“

„Da.“

„Morda meni kakšno obleko,“ reče tašča.

„To ne.“

„Ali voziček?“ oglasi se najstarejši dečko.

„Tudi ne.“

„Morda pa tisto kožuho, ki sem jo jaz zaželela?“ vpraša svakinja.

„To tudi ne.“

„Kaj pak? Povej! povej!“

„Prinesel sem vam — ložo za gledališče.“

„Ali res?“

„Res, tu-le imate vstopnico.“

„Joj, joj, kako je to krasno, lepo, in kako se bomo pa razveseljevali!“

„Izbral sem si veliko ložo, da bomo vsi dovolj prostora imeli.“

„Ti si zlata vreden.“

„Nij ga boljšega soproga na svetu!“

„In ne boljšega očeta!“

Vesetje je neizmerno, vse je v nebesih, delajo se visoki načrti.

„Saj bodo tudi peli, ne?“

„Se ve da. Izvrstno!“

„Kaj pa bode? Morda Orfej na podzemeljskem svetu.“

„Vse kaj boljšega. Kaj menite, da bi jaz za Offenbachova dela lože kupaval? Meni so ljubše resne igre, velike stvaritve naših klasikov.“

Vse se zavzame.

„Tedaj, kaj se bode predstavljalo?“ vpraša nemirno Pingletova gospa.

„Atalija! Atalija! delo neumrljivega našega Racina.“

„Ali pa nijste dejali, da se bode tudi pelo?“ opomni mlle. Rémuset, sestra Pingletove gospe; „jaz sem mislila, da bode kaj za smeh.“

„Slišali bodete čudovite in divne zборе neumrljivega Mendelssohna.“

„Mendelssohn . . . Prus!“ jame vzdihovati prevarana gospa Pingletova.

„Duh ne pozna domovine in njenih mej, madama. Mi vsaj ne bomo svojih otrok vlačili po gledališčih, da bi se izpridili po igrar, kakeršno je baš sramotno delo „Orfej“ . . . Prav za prav pa je uže dosti, da smo ga štirikrat videli!“

„Še jedenkrat bi ga prav rada gledala!“

„Jaz tudi ne rečem, da ne; ali da bi šli Klement, Anatol in Valentin z nami, to nikakor ne gre. Preveliki so uže, da bi brez nevarnosti opazovali obup in pa podzemeljski svet; v Ataliji nij ne-spodobnega, kot v Orfeji.“

„Saj nij res tako, ne!“ vzdihuje vsa družina žalostno in pobito. Otročaji pa od samega veselja ne vedo, kaj bi počeli, da je le gledališče, potem radi gredo brez dvomov. Le to jim nij nič prav, da bi morali po dnevu v gledališče in ne zvečer, kot drugi odrasteni ljudje.

vrnilo se je tudi 20 muktarjev in opravičili so svojo odsočnost s tem, da so dejali, da so bili prisiljeni uvrstiti se mej vstaše. V okraji Foče vrnilo se je uže skoro vse prebivalstvo domov in mirno in voljno daje davke. Tudi v drugih okrajih se je večina odsočnih uže vrnila, a vračajo se še vsak dan. Drugače pa je v Krivošijah. Tu ne kaže prebivalstvo posebne volje podvreči se, marveč kaže veselje, da se izseli.

Navzlic tem veselim poročilom iz okraja Foče in bližnjih okrajih, se vršé vendar na drugih krajih še vedno praske mej našimi vojaki in vstaši. Tako poroča oficijelno od 8. t. m. fzg. Dahlen: V največjem času množé se poročila o zopetnem nastopu vstašev v znatnem številu v okolici Umoljane-Rakitnica, dalje na Radopolji, severno od Konjice, v dolini Črne Reke, pri Jabuki, na Grebaku in planini Korjen; tudi pri Mokrem in okolo Jeleca so se baje pokazale čete.

Na severu od Orehovca bil je dne 6. t. m. mal boj. 5 vstašev je bilo mrtvih ali ranjenih. Dne 7. t. m. so šli naši vojaki od San Nikole čez Velje selo; posamni strelji, nobene izgube. Isti dan se je streljalo na naše vojake mej Bilekom in Koritom. Vojaki prijeli so takoj okolo 100 mož broječe vstaše, kateri so se pa brez boja umaknili proti Davidoviču. Naše čete niso izgubile nobenega moža.

Evropska komisija o **podunavskem vprašanju** pričela je v Galaci včeraj svoje delo. Do zdaj je še neznano, kako se bode Rusija nasproti Barrerejevemu nasvetu obnašala. Rumunija pa se do slednje ure še nij odločila, kako bi evropske komisiji nasprotovala.

Vnanje države.

Iz **Petrograda** se poroča, da je grof Tolstoj imenovan predsednikom akademiji vednosti.

Grško pogaja se z grškim patrijarhom, da bi odstopil svoje cerkvene pravice v Tesaliji.

Predvčerajšnjim bila je v **Carigradu** konferenca mej Novikovom in Thönerjem na jednej in Assim in Server-pašo na drugej strani in predmet konferenci je bila ruska vojna odškodnina. Sklenila se je pogodba in pričakuje se, da se bode jutri podpisala.

Nesrečni lord Cavendish dobil je uže v Georgesu Trevelyanu, netjaku in biografu Macaulaya, svojega naslednika v **irskem** državnem tajnistvu. Morilcev še vedno niso zasledili. Srd se vedno še nij poleg. Papež je baje telegrafično naročil irskim škofom, naj izrazijo o umoru svoj srd in naj ljudstvo opominajo, naj bode poslušno zakonom. — Ruski „Golos“ piše o umorih v Dublinu: Obe politični stranki, liberalna in nasprotna, ohranili sta ravnodušnost in svoje zaupanje. Politična umora nijsta bila v stanu, deželo terorizirati in jednodušno stala je družba vkup. Pod takimi razmerami našel se bode tudi srečen izid.

V ponedeljek sešla se je „republikanska unija“ **francoske** poslanske zbornice pod predsedstvom svojega novoizvoljenega predsednika, nekdanjega Gambettinega ministra za notranje poslove, Waldecka-Rousseaua. Pri nastopu predsedništva govoril je daljši govor, katerega obseg se sme smatrati kot program Gambettistov. O reformah se je

izjavil Waldeck-Rousseau tako: „Mi zahtevamo sodnijsko ustavo, katera zagotavlja državljanom hitro in jasno justico, republikanskej državi lojaliteto sodnikovo. . . . Jednakost in enakomernost bremen naj bi bili po našem mnenju podlaga vojaške in davčne dolžnosti.“ Govornik je potem koncem govora izrekel nadejo, da se bode večina, katera je nastala dne 21. avgusta, zopet našla oni dan, ko ne bode namen politike le samo posest moči, nego skupno izvršenje volje splošne glasovalne pravice.

Dopisi.

Iz Male Nedelje 8. maja. [Izv. dopis.]

Kakor so skoro brez izjeme vse narodne slovenske občine svoje prošnje na visoki državni zbor za slovensko uradovanje in prestavo graške nadsodnije v Ljubljano poslale, niso tudi zaostale naše Malonedeljske občine. — Nobeden še tako budalast človek ne more trditi, kar bi se z izpolnitvijo te prošnje zgodila koji stranki kakšna krivica. — Kar uživajo zdavno uže vsi drugi narodi razun Slovencev, kar se njim v domačem jeziku uraduje, to bi nam Slovencem bilo zabranjeno? Mari ne plačujemo mi ravno tako in še več davka, ne dajemo li naših najčilejših sinov za vojsko, koji so vsekdar zvesto pripravljeni za našo domovino in za svitlega cesarja svoje življenje žrtvovati? Da vse to zadovoljno in zvesto dajemo, mislimo da imamo i po božjej in človeškej postavi na podlagi naše ustave pravico po tem težiti, da dosegnemo svoje državljanske pravice. Da bi tedaj našim poslancem nekoliko zlažšali stališče proti našim nasprotnikom in si še hitreje po teh jasnih dokazih samega naroda priborili narodno ravnopravnost, so vse naše občine radostno podpisale znane peticije na visoki državni zbor. Brž pa, ko smo tukaj pri Malej Nedelji podpisali znane peticije, so tukajšnjemu c. kr. okrajnemu glavarstvu podredjeni organi — žandarji, pozvedovali za temi prošnjami, ter župane zbog tega popraševali, trdeč, da imajo nalog od slavnega c. kr. okrajnega glavarstva. Kolikor mi poznamo tukajšnjega g. c. kr. glavarja in njega vsestransko pravičnost, dvomimo nad tem sporočilom in skoraj smo si svesti, da je ta plevel na drugej njivi izrastel.

Naj bi pa bil vzrastel kjer koli, našega peticijskega prava nam ne sme kratiti nihče, tedaj prašamo, zakaj poprašujejo c. kr. žandarji po naših peticijah? Ali bi ne bilo boljše, da bi odganjali vedno za kljuke držeče potepuhe in jednako golazen?

S Kanalskega 8. maja [Izviren dopis.]

„Resnica je Bogu in ljudem ljuba.“ Ker je štovani dopisnik iz Gorice v tem cenjenem listu od 26. aprila poročal mej drugimi, da „tudi po soški dolini pod-

pisujejo županje peticijo za vpeljavo slovenščine v šole in urade, le Kanalski župan oča Halaig nij podpisati hotel. . . .“ naj bode povedano, da so vrli župani celega sod. okraja — razen Kanala uže isti teden po velikej noči poslali peticijo g. dr. Tonkliju, koji jo je uže isti teden predložil slavnej zbornici; dalje da oča župan Kanalski, koji ni hotel peticijo podpisati ni — Halaig — ampak „Malnig“. Ta pogrešek, brž ko ne tiskoven, sem hotel popraviti.

Da si pa čestiti bralci tega popravka ne bodo trudili in grlo mučili z izgovarjanjem tega goltnika koncem priimka našega slavnega župana, ter pri vsem tem ne bodo vendar prav izgovarjali isto ime, zato evo tu, kako se izreka (in piše, kedar se ga hvali ali drugače omenja v naši „Soči“) — Malnič. Ta končnica in sploh pomen imena pa jasno kaže, da isti gospod ni ne iz „rajha“, niti iz „vrta“, ampak iz čiste slovenske korenine!

Povem naj še, da je isti oča župan želel osrečiti našo mladino s poukom nemščine — mogoče i italjanščine, da bi potem razumela mladina, kaj pomeni ponosni napis „Villa Malnig“. — Glede vpeljave nemščine v šole našega trga in mogoče celega okraja (?) so oča župan obljubili — kakor je bila v istem času splošna govorica — uže ne vem dobro kedaj, udu „fakcijske opozicije“, da bode stvar — ker je v pomnož. okr. šols. svetu — „schon auf das Teppich bringen“ !! . Ker je to pozabil, zato ga sedaj spomnim, ako je stvar taka, da jo spolni, kajti kedor da možko besedo, treba, da jo izpolni.

Da ne bode moj dopis, — ker sem hotel le ono malenkost popraviti — preobširen, naj zadostuje to kanalskim narodnim možem v prevdarek, posebno glede peticije.

Z Dunaja 10. maja. [Izv. dop.] (Iz državnega zbora. Ljudski shod za česka učilišča na Dunaji. Dr. vitez Newald nij kriv katastrofe požara na jringu.) Včeraj bil je za vlado in carinski cenilnik prav nevaren dan. Pokazati se je imelo, je-li ima mej levičarji in nekaterimi avtonomisti sklenjen kompromis praktično veljavo ali ne. Levičarji so hoteli žito carine oprostiti, za to za volno carine zvišati. Za to namerovneli so se dalmatinski, tržaški poslanci in še nekateri drugi. Hallwichev predlog je na ta način prodr. S tem se je carinskemu cenilniku prizadela prva zapreka. Veliko važnejša potežkoča pretila je v razpravi o carini na volno od levičarjev, ker so predlagali, naj se zviša carina na volno. Za to je glasovanje o tej točki zanimalo bolj nego drugekrat. Vlada je zmagala s 161 proti 152 glasovi. Tržaški poslanci Vučetić, Nabergoj, Wittmann, dalje Valussi in Vidalič se glasovanja nijso udeležili. Levičarjev mnogo nij bilo

Gospod Pinglet bi rad, da bi se zdaj, ko gre on z doma, jelo prebirati tisto delo, češ, da bodo otroci dejanje v gledališči bolje razumeli. Njegova gospa pa bi mislila, naj niso pripravljeni za iznenadenje. Vsi trije otročaji ležejo zgodaj spat, da bodo jutri prav brhki vstali. —

Ko se je tedaj dan delal, opravil se je gospod Pinglet v lovsko obleko. Torbo čez pas, puško na rami, stopil je pred svojo začudeno zakonsko polovico.

„Nu, kam pa pojdeš v tej opravi?“

„Saj vidiš, na lov.“

„Kaj se ti sanja, ali ka-li?“

„Uže dva meseca je tega, kar sem svojemu prijatelju P. obljubil, da bodem parkrat strelil v njegovej družbi, a vsegar sem našel izgovor. Denes je lepo vreme; vi se bode te kratkočasili, torej grem lahko z mirno vestjo od doma.“

„Ali . . .“

„Prav zelo mi je žal, da ne morem z vami v gledališče, poslušat veliko delo neumrljivega Racina. Kaj tako lepega ne poznam družega . . . ali prijatelj bi bil hud. Dobro se imejte!“

In gospod Pinglet gre in žvižga po poti arijo iz družega dejanja „Orfejevega“.

Če pol ure potem pride Pingletova gospa k svojej sestri v sobo. Ravno se je sila ukusno opravljal: težka svila, dragocena kožuhovina, vse v biserih.

„Kaj uže oblečena . . . in klobuček na glavo?“

„Da; k materi grem. Obljubila sem jej, da jo k maši pri „notre-dame“ spremim.“

„Potlej pa ne bodeš o pravem času doma.“

„Saj pojdeš ti z otroci v gledališče, ali ne?“

„Kaj? Ti me misliš samo doma pustiti?“

„Materi sem uže obljubila, da grem z njo v cerkev. Abbé Chantehocur bode pridigoval; se ve, to ne bode tako kratkočasno, kot veliko delo neumrljivega našega Racina in prav živo obžalujem, da se z otroci ne morem veseliti. Kaj naj mater ob to pridigo spravim, le da bi mogla jaz sama v gledališče?“

„Dobro! Pa pojdi nu . . . bodem pa jaz tlako delala, saj sem privajena Kdo pa je odveč v družini, če ne jaz?“

Zbesediti se! V neumrljivega Racina prileti ta in ona grenka. Odlični gospod Pinglet tudi nij odnesel zdrave kože. Madama zapusti sestro svojo, ko sta si vse povedali.

„Ta bi bila pa lepa!“ vzklikne mlle. Remuset.

„Kaj ne, zame naj bi bila Atalija dobra in jaz ravno prav za Atalijo! Kaj še! Moja sestra si sme ogle dati giroflé-giroflá, dalje kako Bidel divje živali kroti, in sploh vse mogoče, jaz pa naj bi čakala in oprezovala na Atalijo temu mora jedenkrat konec biti.“

In mlle. Remuset, od jeze vsa rudeča v lice,

pozvoni po zvestega Antonina. Antonin je glavni sluga gospoda Pingleta, zanesljiv mož.

„Antonin, ali ne bi vi hoteli z otroci v gledališče?“

„Ali res? V gledališče . . . ju! ju! To se bode demo pa zopet smijali.“

„Pustite delo.“

„Prav, mademoiselle.“

„In pripravite se.“

„Ali koj?“

„Tu imate vstopnico. Loža št. 1. prostora za osem osob. Prav prijetno vam bode.“

„Ali je to za dopoludansko predstavo?“ vpraša otožno zvesti Antonin.

„Da, za dopoludansko. Igrala se bode Atalija.“

„Atalija? Kdo jo je spisal to Atalijo? Ali je pisatelj uže mrtev?“

„To je našega neumrljivega Racina najboljšje delo.“

„To je . . . Ali jaz moram še svetilke očediti, vse imam še popraviti in osnažiti. Madama bi bila jako nezadovoljna, ako bi . . .“

„Glej ga, nesrečneža! Atalija je odlično in mojstersko delo!“

„Klasične igre, mademoiselle, so zame, da vam resnico povem, kaj strašnega. Jaz imam rad take, ki so za smeh. Če mademoiselle dovolite, gre naj pa hišnik namestu mene. Jože bil je še prav redko-

navzočih. Kronawetter je glasoval zoper levičarje. Razprava o tej točki drugače nij prijavila novih mislij. Od 50 razredov carinskega cenilnika je do danes bilo rešenih 34. Ta teden imel bi se cenilnik ves izvršiti.

Na Dunaji se je pred več meseci ustanovil klub avstrijskih narodnostij. Predsednik mu je državni poslanec Šindler, podpredsednik glavni urednik „Tribüne“ in „Parlamentära“ g. J. S. Skrejšovsky. Soboto 13. t. m. bode ta klub v Dreherjevih dvoranah v III. mestnem okraji (Landstrasse, Hauptstrasse 97) sklical ljudski shod. Razpravljalo se bode o sledečih točkah: 1. Potreba ustanovitve učilišč za česke otroke na Dunaji. 2. Smo li opravičeni terjati ustanovitve čeških učilišč od občine dunajske? Poročevalec za obe točki je g. J. S. Skrejšovsky. Ker je vstopnina prosta, nadejati se je mnogo občinstva.

V pravdi o krivdi požara v gledišču na „ringu“ bil je včeraj kot priča zaslišan magistratni svetovalec Zinner, kateri je imel povedati, v koliko je bivši dunajski župan dr. vitez Newald zakrivil strašno katastrofo. Iz izpovedb te priče pa se je razvidelo, da je Newald po krivem prišel na zatožno klop. Državni pravdnik je torej koj izjavil, da zatožbo proti njemu oporeče, in sodišče je dr. viteza Newalda takoj nekrivim izpoznalo. Včeraj zaslišani so bili veščaki o tej katastrofi. Iz njih izpovedb je razvidno, da so veliki broj unesrečenim zakrivila največ oblasti za javno varnost: policija in požarne straže. Pravda ima še trajati teden dni.

Domače stvari.

— (Gospod vitez Schneid) je uže precej okrevaj in podal se bode baje po nasvetu zdravnikov v kako kopelišče.

— („Sokol.“) Čisti dohodek po reditelju zadnjega Sokolskega večera izdanega „Sokolskega glasu“, to je 7 gld. 90 kr. izročil se je nabiralcu doneskov za Sokolovo telovadnico v „Narodnem domu“, predtelovadcu g. Mulačeku.

— (Graška nadsodnija) popravila je svojo prvo okrožnico ter c. kr. okrajnim sodnijam naznala, da lahko takoj naroče slovenskih tiskovin.

— („Ljubljanski pohajkovelec“) nam piše: Poročali ste uže, kako nemški dijaki v Mariboru in Celji slastno prepevajo „die Wacht am Rhein“. A tudi v Ljubljani se navdušujejo za to pesen nekateri, katerim slava mariborskih dijakov ne da miru. Pri zadnji zabavi tukajšnjih turnerjev je namreč c. kr. gimnazijalni profesor Nedvčd zahteval, naj se poje „Wacht am Rhein“. Da si so v vodstvu nem-

škega „Turnvereina“ trije rojeni Prusi in veliko rojenih Nemcev, se je vendar vse smijalo prenapetemu profesorju, kateri je potem v svoje opravičevanje skušal dokazovati, da je Réna avstrijska reka, ne vem po kateri geografiji. Réna sicer res teče nekoliko trenutkov ob avstrijske meji, ali epitheton „avstrijska“ bi jej utegnil isto tako predsedati, kakor menda gospodu profesorju Nedvčdu, kateri naj bi, ker mu je uže voda Réna tako močno na skrbi, opustil svojo tukajšnjo službo kot „Jugendbildner“, oprtil ostragušo in šel stražit tja gori na Réno, kjer mu bode slobodno peti in izvrševati „die Wacht am Rhein“ morda celo v „duettu“ z glasovito Lorelei.

— (Frančiškanska cerkev) v Ljubljani dobi namestu prejšnjih slabih nove stenske slike á la fresco, katere bode izvršil slikar g. J. Wolf.

— (Zrelh rudečih jagod) je v šopek nabral včeraj g. Fr. Drenik na svojem posestvu na Rožniku. To je gotovo redkost, kakeršne nijmo opazovali mnogo let.

— (Poroka.) V 8. dan t. m. „vjenčana“ sta bila naš rojak g. dr. Josip Weingerl, primarij na bolnici v Zagrebu, in gospodična Betti Potočinova iz znane rodoljubne hiše pod Zidanim mostom.

— (Vojaška godba v Škofjeji Loki.) V nedeljo 14. t. m. ob 4. uri popoldne svirala bode na gostilničnem vrtu g. J. Deisingerja na Vincarjih vojaška godba pešpolka veliki knez Mihajl.

— (Vabilo.) Podpisani odbor s tem uljudno vabi vse p. n. č. gospode društvenike v izreden občen zbor, ki se bo vršil dne 14. t. m. ob 3. uri popoldne v društveni sobi. Dnevni red: 1. Poročilo o zadevah društvenega stanovanja. 2. Odborov predlog, da se nekateri paragrafi društvenih pravil spremenijo. Zaradi važnosti dnevnega reda odbor pričakuje vsestranske udeležitve. Odbor slovenskega bralnega in podpornega društva: Fr. Povše, predsednik. T. Ferfila, tajnik. V Gorici, dne 6. maja 1882.

— (Slovanska zabava na Dunaji.) Slovansko pevsko društvo na Dunaji priredi v soboto 13. maja v dvoranah „zur Stadt Wien“ (Josefstadt, Langegasse 15) za svoje ude zabavo s prav zanimljivim sporedom. Mej zbori v raznih slovanskih jezikih je tudi Nedvčdova „Rožica“. Sodeloval bo pri tej zabavi prvič slovenski oktet pod vodstvom g. St. Pirnata. Pel bode g. dr. Gustava Ipavca pesni: „Zvečer“ in „Sredi vasi“. Tudi več umetnikov ima sodelovati. Pristop k zabavi imajo tudi oni, ki so od udov povabljeni.

— (Iz toplic Radenske Slatine pri Radgoni na spodnji Štajerski) se nam piše: V radenskih toplicah vršila se je minolega

tedna sijajna zabava s tombolo in plesom v spomin začetka radenskih toplic. Tukaj se je zbralo do pet sto raznih gostov, kateri so vsi z veseljem začetek teh radenskih toplic in te izvrstne in najvažnejše naše slatine pozdravili. In kdo ne bi poleg izurjene belotinske godbe bil radosten v zavesti, da je ta zabava prirejena v blag namen, da se ubogej deci kapelske župe po dobičku tombole pomore in da se pomore po užitju radenske slatine in njenih toplic bolnikom, da zadobe dragocen biser neprecenljivega zdravlja, na katero se je pri tej zabavi napijalo in klicalo: živile radenske toplice.

— (Jugoslovanska akademija.) Matematično-naravoslovski oddelek jugoslovanske akademije znanostij in umetnostij imel je včeraj popoldne javno sejo, v kateri je pravi član dr. B. Šulek čital nekrolog dr. Janeza Bleiweisa viteza Trsteniškega.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

London 11. maja. (Poročilo Reuterjevega bureaua iz Kajire): V Egiptu vname se revolucija, če se ne intervenira takoj. Možno je, da se odstavi Khedive in nastopi vlada, katerej bode na čelu Arabi. Ministerstvo je naznanilo Khedivu, da je brez njegovega dovoljenja sklicalo zbornico notablov (imenitnikov), da se poravna razpor. Poznejša poročila se glasé, da je ministerstvo zagotovilo glavnim konzulom, da hoče respektirati osobo Khedivovo. Slednji odločno oponira zahtevam ministerstva in računi na materijalno podporo od Francije in Anglije. Do zdaj še mir.

Razne vesti.

* (Prorokovanje.) V angleškem listu, ki se peča samo z elektriko, opisuje se svet, kakeršen bo čez 100 let, tedaj leta 1982. Plin, petrolej, olje in druga slabo dišeča in škodljiva tvarina bode v sto letih popolnem odpravljena ter spadala mej staro šaro. Omenjati nij treba, da bodo sedanji hlaponi (locomotive) le še v obrtnih muzejih razpostavljeni na ogled in je bode nadomestovala elektrika, s katero se bo kuhalo meso in sočivje. Električna razsvetljevala bode noči kakor solnce, in polja bodejo rodila dvojni sad, tedaj bodo tudi prenehale pritožbe poljedelcev. Leta 1982 skrbeli bodo iznajditelji tudi za vodo in zrak. Nikomur ne bode prišlo na pamet, da bi kakor njih primitivni predniki v zloglasnem 19. stoletju, užival s škodljivimi glivami napojeno vodo in okužen zrak in tako v svoje truplo zasajal plućnico, kolero, vročinsko bolezen itd. Voda pila se bo le destilirana, zrak pa užival se le razgret in tako bode prišlo, da nahoda (katára) ne bo več na zemlji. Naših vnukov potomci iznašli bodo namreč sredstvo, vravnati temperaturo po vsej zemlji: štirih letnih časov ne bo več, odpravljena bode tudi nespametna razmera, da je na ravniku ali ekvatorji

kdaj v gledališči, morda bode on laglje vse to prenašal.“

„Pa naj se zgodi tako! Naročite mu, da bode napravljen. Tu imate pet frankov, odšete jih njemu. S tem naj plača, kadar mu pridejo odpirat, in pa otrokom naj kupi sladkarij.“

(Konec prih.)

NOV.

(Spisal I. Turgenjev, preložil M. Malovrh.)

Druga knjiga.

XIII.

(Dalje.)

„Ti si rekel: trgovca Fadejeva?“ obrnil se je general do Sipjagina ter Paklinu le malo s prstom zapretil: „Bodite mirni tu, prijatelj!“ — „Kaj pa je našim bradačem trgovcem prišlo na pamet? Včeraj deli so uže jednega zavoljo te stvari v zapor. Morda si kdaj čul njegovo ime. Goluškin se zove. Kar se tega tiče, bodi preverjen, da ne bode nikdar nobene revolucije napravil. Kakor črv se vije pred človekom.“

„Trgovec Fadejev nijma s tem nič opraviti,“ nadaljeval je Sipjagin precizno, „njegovo mišljenje poznam; govorim le o njegovej tovarnici, v kateri je v tem hipu tisti Neždanov, kakor mi je rekel gospod Paklin.“

„Jaz tega nijsem rekel!“ ponavljal je Paklin preplašen. „Vi sami ste to rekli, gospod Sipjagin!“

„Dovolite mi, gospod Paklin,“ dejal je odločno Sipjagin, „vi se motite. — Vaše čuvstvo prijateljstva, zaradi katerega ostajate pri svoji „denegaciji“, čislam jaz kakor treba (Guizot II.! mislil je general.), ali pogledjte mene samega. Mislite li, da jaz za svojega sorodnika ne morem ono isto čuti, kar vi za svojega prijatelja čutite? Ali neko drugo čuvstvo, moj gospodine, je še močnejše in to nas mora voditi pri naših dejanjih: dolžnost!“

„Le sentiment du devoir,“ tolmačil je Kolomejcev.

Markelov ogledal si je oba in rekel:

„Gospod gubernator, prosim vas, da me daste odpeljati proč od teh brbljavcev.“

Pri teh besedah pošla je generalu strpljivost.

„Gospod Markelov!“ velel je ostro, „opozarjam vas, da bi v tem položaji bili z izrazi nekoliko izbirčnejši ter izkazali starejšim ljudem, ki nad vami stojé, večje spoštovanje, osobito, ako je govor o njih patrijotičnih čuvstvih, kakor ste jih ravno kar čuli iz ust svojega beau-frère. — Drago mi bode, mili mi Boris,“ dodal je, obrnivši se k Sipjaginu, „poročati ministru o tvojem plemenitem postopanju. — Ali pri kom pa je prav za prav tisti gospod Neždanov, o katerem si govoril. Je-li v tovarnici?“

Sipjagin nagrbnil je čelo in poročal:

„Pri nekem gospodu Solominu je, tovarniškem mehaniku — kakor mi je tudi gospod Paklin rekel.“

Sipjaginu bilo je posebno ugodno mučiti ubozega Paklina: maščeval se je za cigaro, ki mu jo je na vozu dal, in za famijarno občenje z njim.

„Tudi ta Solomin,“ oglašil se je Kolomejcev, „je brez dvojbe radikalec in republikanec in dobro bi bilo, da se vaša ekscelenca tudi zanj malo pobrinite.“

„Poznate li vi ta dva gospoda . . . Solomina in, ali? kako se zove drugi? . . . da, Neždanova?“ vprašal je Markelova general.

To nasmijal se je zaničljivo in odgovoril:

„Poznate li vi ekscelenca Konfucija in Tita Livija?“

General obrnil se je od njega proč. „Il n'y a pas moyen de causer avec cet homme.“ — „Baron, prosim vas, pridite malo sem.“

Adjutant hitel je k baronu, Paklin pak upotrebil je to priliko in pristopil gospodu Sipjaginu.

„Kaj delate?“ mu je priščeбетal: „zakaj hočete svojo netjakinjo uničiti. Saj je pri njem, pri Neždanovu! . . .“

„Jaz še nikogar uničil nijsem,“ odvrnil je Sipjagin glasno, „jaz delam, kar mi veli moja vest.“

„In vaša žena, moja sestra, ki vas ima pod peto!“ dodal je glasno Markelov. (Dalje prihodnjič.)

vroče, na severnem polu pa mraz. Pokrajine ob severnem polu postale bodo jako prijetne, in pričakuje se, da Nemčija prestreže Anglijo in ustanovi na severnem polu naselbino. Po zraku bodo mogoče potovati, in kdor neče po električni železnici, pelje se v balonu križem svet. Koncem dvajsetega stoletja bodo odkopane in odpravljene tudi vse gore, ki ovirajo razgled in promet.

* (Pijane gosi.) Meščan v B. imel je tudi žganjarijo. Nekega večera pozabi njegova mlada in lepa žena izprazniti pod pipo postavljeno posodo, v katero se je nabirala podčepina. Brez povabila prišli so čez noč gostje, podgane namreč, katere so se žganja tako navžile, da so v jutro plavale v posodi — a mrtve. Ker vsled tega oskrunjeno podčepino žganje nij bilo več za rabo, postavili so posodo na dvorišče. Čez jedno uro gre gospodinja na dvor, gledat in krmit svojih dvanajst mladih gosij. A kdo popiše njen strah, ko vidi okolo posode ležati vseh dvanajst gosij, da se niti jedna ne gane. Vsled nastalega krika prihitijo tudi sosedje gledat nesrečo, ki se je pripetila. Da bi se vsaj nekoliko okoristili, sklenili so gosém izpuliti perje, kar so tudi storili, gosi pa vrgli na gnoj, ker meso itak nij za jesti. S tem pa ta žaloigra še nij pri kraju. Kajti ko pride drugo jutro mlada gospodinja na dvorišče, prikorajajo jej od vseh strani nage gosi nasproti. Prespale so namreč svojo pijanost in hotele izražati svoje začudenje, da so jih tako neusmiljeno oskubli.

Darila za „Národní dom“.

Prenesek	1556 gld. 21 kr.
G. Ivan Vesel, župnik v Črnomlju	5 " — "
G. Dav. Malenšek, kaplan	2 " 50 "
G. Ljud. Jenko, kaplan	2 " 50 "
Po igralnih mizah v kavarni ljubljanske šitalnice nabranih	22 " 27 "
Iz Serajevega:	
G. Fran Oblak, računski svetnik	1 gld. — kr.
G. Ivan Vilfan, davkar	1 " — "
G. Rajm. Perušek, pro- fesor	1 " — "
G. Ivan Premrov, račun- ski asistent	1 " — "
G. Ivan Pogorelec, ra- čunski oficijal	1 " — "
Vkupe	5 " — "
V Šmarji dne 16. aprila nabranih	4 " 80 "
Šmarski g. župan nabral pri izdavanju ži- vinskih potnih listov	1 " 05 "
G. J. Brečelnik, župnik v Hrušici	5 " — "
G. A. Zajec, kaplan	2 " — "
G. M. Markič, kaplan	3 " — "
G. F. Wajselj, učitelj	2 " — "
G. J. Benedik, župnik v Brezovici	5 " — "
G. Josip Isopp, zastopnik „Slavije“ v Ločah na Koroškem	— " 78 "
Več cerkniških in vipavskih narodnjakov v Milavčevem hotelu v Cerknici	2 " 72 "
G. Matija Ambrožič, župnik v Svečah na Koroškem	5 " — "
G. Josip Jaklič, župnik v Starem logu	1 " — "
Družba pri Jarneji na sv. Petra cesti v Ljubljani I. donesek	25 " — "
Iz pušice v gostilni „pri veteranu“	1 " 65 "
„Nordpol“	1 " 92 "
G. Fr. Hauptman v Gradci	5 " — "
G. Anton Gorečan, župnik	2 " — "
G. Jurij Bezenšek, župnik	2 " — "
Narodne gospice Emilija, Lucija, Ljudmila, Marija, Marička, Mimi, ki se pri gospé T. Miakarjeveji šivanja učé	— " 60 "
Vkupe	1664 gld. — kr.

Meteorologično poročilo.

(Pregled čez pretečeni teden.)

Barometer: Stanje barometrovo je bilo pretečeni teden srednje in sploh samo za 0-38 mm. više, kot srednje stanje vsega leta; znašalo je namreč 735-68 mm. in je bilo v ponedeljek, vtorek, sredo in soboto nadnormalno; v četrtek, petek in nedeljo pa podnormalno. Najvišje srednje stanje, za 2-47 mm. nad normalom, je imel ponedeljek; najnižje, za 2-94 mm. pod normalom, petek; največji razloček v srednjem stanju znaša torej 5-41 mm. Najvišje v vsem tednu sploh, 738-84 mm. visoko, je stal barometer v sredo zjutraj; najnižje, 731-12 mm. visoko, v petek zjutraj; razloček mej maksimum in minimum barometrovega stanja sploh znaša torej 7-72 mm. Največji razloček v stanju jednega dne, 3-89 mm., je imela nedelja; najmanjši, za 0-77 mm., sobota.

Termometer: Srednja temperatura vsega tedna je znašala + 16-1° C., to je za 4-4° C. nad normalom in je bila vse dni nadnormalna. Z ozirom na srednje stanje vsega tedna je bila temperatura v sredo, četrtek in nedeljo nadnormalna; v ponedeljek, vtorek, petek in soboto pa podnormalna. Najvišjo srednjo temperaturo, + 18-5° C., je imela nedelja; najnižjo, + 14-1° C., petek; največji razloček v srednjem stanju znaša torej samo 4-4° C. Najvišja temperatura vsega tedna sploh, + 24-0° C., je bila v nedeljo opoldne; najnižja, + 8-1° C., v ponedeljek zjutraj; največji razloček v stanju vsega tedna sploh znaša 15-9° C. Največji razloček v temperaturi jednega dne, za 13-7° C., je imel ponedeljek; najmanjši, za 5-2° C., petek.

Vetrovi pretečenega tedna so bili z malimi izjemami slabotni in so prevladovali južni in vzhodni nad severnimi in zahodnimi. Z največ, namreč s 43%, je bil zastopan „jugozahod“, s po 24% sta bila zastopana „burja“ in „brezvetrije“, z 9-5% „vzhod“ in s 4-5% „jugovzhod“.

Nebo je bilo v primeri s srednjim barometrovim stanjem precej stanovito, s 47-6% popolnem jasno, s 33-3% oblačno, z 19% pa deloma jasno in deloma oblačno.

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.

Mokrina: Pretečeni teden je imel jeden sam deževen dan, namreč petek; palo je primeroma zelo malo, namreč 5-00 mm. dežja.

Dunajska borza

dné 11. maja.

Papirna renta	76 gld. 65 kr.
Srebrna renta	77 " 50 "
Zlata renta	94 " 55 "
1860 državno posojilo	130 " 25 "
Akcije narodne banke	827 " — "
Kreditne akcije	343 " 75 "
London	120 " — "
Napol.	9 " 52 1/2 "
C. kr. cekini	5 " 65 "
Državne marke	58 " 65 "
4% državne srečke iz l. 1854	119 " 75 "
Državne srečke iz l. 1864	174 " — "
4% avstr. zlata renta, davka prosta	94 " 55 "
Ogrska zlata renta 6%	119 " 85 "
" 4%	89 " 15 "
" papirna renta 5%	87 " — "
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104 " — "
Dunava reg. srečke 5%	114 " — "
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	119 " 40 "
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	99 " 20 "
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106 " 50 "
Kreditne srečke	100 gld. 176 " 75 "
Rudolfove srečke	10 " 20 " 50 "
Akcije anglo-avstr. banke	120 " 129 " 60 "

Tržne cene v Ljubljani

dné 10. maja t. l.

	gld.	kr.
Pšenica, hektoliter	9	26
Rež,	6	18
Ječmen	5	01
Oves,	4	06
Ajda,	5	01
Proso,	5	01
Koruza,	6	—
Leča	9	—
Grah	9	—
Fižol	10	—
Krompir, 100 kilogramov	2	86
Maslo, kilogram	1	—
Mast,	—	84
Špeh frišen	—	72
" povojen,	—	78
Surovo maslo,	—	82
Jajca, jedno	—	2
Mleko, liter	—	8
Goveje meso, kilogram	—	56
Telečje	—	50
Svinjsko	—	62
Koštunovo	—	32
Kokoš	—	35
Golob	—	18
Seno, 100 kilogramov	2	50
Slama,	1	60
Drva, trda, 4 kv. metre	5	80
" mehka,	4	—

Ravnokar začne izhajati:

„DIE ADRIA“

von Schweiger-Lerchenfeld,
z 200 orig. ilustracijami, 6 načrti in velikim zemljevidom
Jadranskega morja.
Delo izšlo bo v 25 zvezkih po 30 kr.
Naročila sprejema in nadaljevanja oskrbuje
(311) J. Giontini v Ljubljani.

Naznanilo.

Imam čast naznaniti častitemu občinstvu, da sem svojo zalogo z Velikega trga
v Špitalsko ulico, v Schreyerjevo hišo,
preložila. — Zahvaljujem se za toliko mi izkazano zaupanje na Velikem trgu ter prosim častito občinstvo, da me tudi v Špitalskih ulicah pogosto obiskuje.
Spoštovanjem
(306—2) Marija Podkrajšek.

Umri so v Ljubljani:
8. maja: Reza Erhardt, strežiteljica, 21 let, Kravja dolina št. 11, za jetiko. — Viktor Svetel, čuvajev sin, 17 dni, Ulice na Grad št. 12, za božjastjo.
9. maja: Meta Rebolj, učiteljinskega paznika hči, 13 let, Kladezne ulice št. 13, za jetiko. — Marija Hočevar, gostija, 70 let, Poljanska cesta št. 25, za starostjo.
10. maja: Marija Turk, gostija, 54 let, Kravja dolina št. 11, za vročico. — Marija Homec, delavčeva hči, 2 leti, Sv. Petra cesta št. 53, za osepnicami.
V deželni bolnici:
8. maja: Antonija Slabanja, gostija, 67 let, za spiranjem drobu.

Proda

se lep 1 1/2 leten bik, muricodolsko pleme, zelo dober za rejo. — Natančneje pri (304—2)
oskrbnistvu graščine v Mokronogu.

Cené ure!

Po poštnem povzetju pošljam in dam denar nazaj, če poslatev nij čilo je torej dovoljna. Vsako naročilo neriskirano.
1 cylinder-ura od srebrnega nikla z verižico; prej gld. 12 — zdaj gld. 5.25.
1 anore-uro od srebrnega nikla z verižico; prej gld. 15 — zdaj gld. 7.25.
1 srebrno anore-uro z verižico; prej gld. 25 — zdaj gld. 11.25.
1 srebrno remontoir-uro-Washington z verižico; prej gld. 30 — zdaj gld. 15.
Zlate ure za gospe; prej gld. 40 — zdaj gld. 20.
Zlate remontoirs; prej gld. 100 — zdaj gld. 40.
Jamči se za 5 let.

PH. FROMM,

Uhrenfabrikant, Rothenthurmstrasse gegenüber der Wollzeile, Wien. (211—5)

Marijinceljske kapljice za želodec,

nepresežno izvrstno zdravilo zoper vse bolezni v želodeci,

in nepresežno zoper neslast do jedi, slabi želodec, smrdečo sapo, napihnjenje, kisló podiranje, ščipanje, katar v želodci, zgago, da se ne nareja pesek in pšeno in slez, zoper zlatenico, gnjus in bljuvanje, da glava ne boli (če izvira bolečina iz želodca), zoper kró v želodci, preobloženje želodca z jedjo ali pijačo, črve, zoper bolezni na vrani, jetrah in zoper zlato žilo.

Glavna zaloga:

Lekar C. Brady, Kremsier, Moravsko.
Jedna sklenica z navodilom, kako se rabi, stane 35 kr.

Prave ima samo: V Ljubljani: lekarna Gabriel Piccoli, na dunajske cesti; lekarna Josip Svoboda, na Prešernovem trgu. V Novem mestu: lekarna Dom. Rizzoli; lekarna Josip Bergmann. V Postojni: Anton Leban. V Gorici: lekarna A. de Gironcoli. V Ajdovščini: lekarna Michael Guglielmo. V Celju: lekar J. Kupferschmid. V Kranju: lekar Drag. Šavnik. V Kamniku: lekar Josip Močnik.

Svaritev! Ker se v zadnjem času naš izdelek posnemlje in ponareja, zato prosimo, naj se kupuje samo v zgoraj navedenih zalogah in pazi naj se osobito na ta znamenja: Prave Marijinceljske kapljice za želodec morajo imeti v sklenico vtisneno besede: Echte Mariazeller Magentropfen — Brady & Dostal — Apotheker, sklenica mora biti zapečatena z našim originalnim pečatom, na navodilu za rabo in na zavitku, na katerem je podoba Marijinceljske matere božje, mora biti poleg te podobe vtisneno sodnijsko spravljeno varstveno znamenje in zavoj mora biti zapečaten z našim varstvenim znamenjem. Izdelki podobnega ali istega imena, ki nimaajo teh znakov istinitosti, naj se zavrzajo kot ponarejeni in prosimo, naj se nam taki slučajji takoj naznajo, da bodo sodnijski kaznovani izdelovalci in prodajalci. (487—35)

Pogrebna ustanov

Frana Doberleta v Ljubljani

priporoča svoje takozvane

imitirane rakve od kovin.

Izdelane so iz lesa v jako lepe obliki in solidno, sliče so po metalni barvi z bogatim vkušnim lišpom od brona pravim rakvam od kovin popolnem in so ravno tako cene, kakor do zdaj navadne lesene rakve.

Na telegrafično naročilo z naznanjeno dolgotno mero pošiljajo se takoj na vse železniške postaje.

Ustanov deva na prost oder in pokopava, ono tudi oskrbi sijajno dekoriranje in pogrebe v in zunaj Ljubljane, kakor tudi oskrbljuje vence in trakove z napisi, naposled tudi transport mrličev na vse kraje to in inozemstva in se priporoča v ceno oskrbovanje. (701—23)

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.